

Vuoden 2010 voittajasatu
Anni Keskipoikela

VARJO

Nellin silmät avautuivat. Hän katseli huonettaan. Ovi oli kiinni. Lattia hieman narisi. Hän oli nähnyt painajaisen, ja hänen äitinsä tuli huoneeseen. Ovi narisi, kun äiti avasi sen kynttilä toisessa kädessään. Kynttilä loi lämpimän valon pieneen huoneeseen. Nelli katsoi liekkiä vakavana.

- Äiti.. Nelli kuiskasi. Hänen äänensä oli käheä, Hän oli sairas.

Äiti laittoi lämpimän kätensä lapsensa otsalle ja istui sängyn laidalle.

- Kuume on noussut taas, äiti huokasi surullisena ja väsyneenä. Hän asetti kynttilän pöydälle.

- Lapsi, näet painajaisia, koska sinä olet sairas, äiti sanoi rauhallisesti ja hieman värisevällä äänellä.

- Unessa kukaan ei voi satuttaa sinua. Eivät mitkään painajaiset tai hahmot, jotka niissä vaeltavat.

Unessa et myöskään tunne kipua. Kukaan ei tunne unessa kipua, siksi sinun on nukuttava. Tohtori tulee huomenna luoksemme, äiti huokasi.

Nelli katsoi äitiään peloissaan ja epäluuloisesti.

- Tiedätkö mitä, äiti kuiskasi.

- Unimöröt ja suippokorvat pelkäävät tulta. Ne kuolevat, jos ne ovat sitä lähellä. Jätän tämän kynttilän tähän, ja jos näet painajaihahmon tulevan ikkunasta, tai tuosta ovesta, voit vain sytyttää kynttilän, äiti kertoi rauhoittelakseen Nelliä.

- Ja vaikka kynttilän sydän palaisi loppuun, hahmot eivät voisi satuttaa sinua, äiti jatkoi, sillä niiden sielu ei kestä ihmislapsen verta. Ne tietävät sen.

Äiti puhalsi kynttilän sammuksiin. Sen suloinen lämpö katosi, ja Nelli jäi yksin huoneeseen. Hän sulki silmänsä.

- Unessa kukaan ei voi satuttaa minua.

Mutta pian tyttö taas heräsi.

- Äiti! Nelli huusi kauhuissaan. Hänen kiharansa tulvivat peiton alta. Hänen pienet, kapeat kasvosensa olivat vitivalkoiset, hänen hengityksensä tiheni. Häntä pelotti.

Nelli haparoi tulitikkuaskia sysimustassa yössä, jossa ainut valo tuli verhojen takaa pilkistävästä ikkunasta. Valo oli talviyön tähtien sinistä tuiketta, ja se valaisi vain varjon seinällä. Varjo oli musta. Musta kuin ikuinen pimeys, ja sillä oli yllään tummia riekaleita. Hahmo oli naisen, mutta Nelli ei enää ollut varma mistään. Varjo saattoi olla minkä tahansa olion, mikä tulisi tuosta ikkunasta minä hetkenä hyvänsä. Tyttö painautui syvemmälle vällyjen väliin.

Hän tuijotti varjoa. Kylmä, suolainen kyynel valui hänen poskellaan.

- Se on vain varjo, se ei voi vahingoittaa minua, Nelli hoki itselleen.

- Vain varjo, hän kuiskasi.

Nelli sulki silmänsä. Hän painoi rispaantunutta, ruskeaa nallea rintaansa vasten. Nalle varmasti tunsu, kuinka Nellin sydän tykytti. Se löi nopeammin kuin koskaan.

Silmät rävähtivät auki. Sekunnissa. Hänen suurista, sinisistä silmistään näkyi pelko. Hänen katseensa oli tyhjä.

Silloin, siinä samassa sekunnissa, joka Nellistä tuntui ikuisuudelta

- varjo liikahti.

Nellistä tuntui, kuin hänen sydämensä olisi ihan hetkeksi pysähtynyt. Aika pysähtyi, kun varjon hidas liike näkyi tumman sinistä seinää vasten.

Sysimustan naisen liikauttaessa kehoaan, hänen revitty, riekaleina oleva mekkonsa hulmusi. Varjo tanssi seinällä. Vaikka sillä ei ollut kasvoja, se nauroi. Se nauroi, ilman minkäänlaista kasvon ilmettä. Sen pitkä, musta ja terävä kyntensä tarttui Nellin punertaviin kiharoihin. Tyttö parahti.

- Jospa se on vain mielikuviutus, hän toisti itselleen.

- Jospa.. Silloin varjon käsi otti Nellin kädestä kiinni. Sen laiha käsi oli kylmä, kylmä kuin kuolema. Sen pitkä kynsi viilsi haavan Nellin käteen. Siitä valui syvänpunaista verta. Veri piirsi pitkän, punaisen janan Nellin käsivarteen, aina sormenpäähän asti. Siitä valui pieni pisara varjon päälle.

Silloin varjo kiljaisi. Se kiljaisi. Siitä ei kuulunut minkäänlaista ääntä, mutta vaikka varjolla ei ollut kasvoja, Nelli näki sen tuskallisen ilmeen.

Varjo katsoi Nelliä hetken silmillään. Ne olivat hyvin tumman siniset, melkein mustat. Ikkuna oli auennut, ja varjon musta puku liehui tuulessa.

Riekaleet pyyhkivät Nellin kasvoja. Kangas oli karkeaa, mutta hän ei tuntenut juuri nyt minkäänlaista kipua. Vain pelkoa.

Varjon riekaleet alkoivat yhä enemmän kietoutua tytön ympärille, ja varjo kääntyi Nelliin päin. Se oli hetken aivan paikallaan. Nelli tunsu, kuinka

varjo nöyrtyi hänen edessään. Se oli pientä tyttöä paljon pidempi, mahtavampi ja pelottavampi, mutta varjon silmistä valui jäinen kyynel. Varjo otti kyynelen sormenpäälleen, ja asetti sen Nellin tyynyn päälle. Sen jälkeen se katosi ikkunasta-

Nelli mukanaan.

Varjon pitkät kynnet viilsivät Nellin ihoa, kun se kuljetti tyttöä. Varjo juoksi. Juoksi, juoksi. Sitten se nousi lentoon. Täysikuu paistoi tummalla taivaalla, kun varjo ja Nelli liitivät tähtiä vasten. Nelli näki kaiken.

Pohjantähden, Otavan, Pikkukarhun. Kaikki tähdet, mutta pian he alkoivat nousta yhä ylemmäksi. Ylemmäksi, ja ylemmäksi. Katulamppujen valo ei enää heijastellut jäistä katua vasten, viima koveni ja kaikki oli aina vain mustempaa. Hetkeksi Nelli ja varjo pysähtyivät. Nelli katseli

ympäriinsä. Hän näki valtavia valorykelmiä. Palava kivi, kallio, kiisi heidän ohitseensa luoden kylmän ilmapirran, jonka mukaan varjo ja Nelli taas lensivät. Aika pysähtyi jälleen. Varjon silmistä valui jäinen kyynel. Pienen tytön silmät olivat edelleen tyhjä. Kasvot olivat valkoiset. Mutta Nelli ei enää pelännyt. Hän pelkäsi enemmän kuin koskaan. Hänen jokainen solunsa värisi. Muttei mitään sellaista, minkä Nelli jo tuntisi. Hän ei enää pelännyt varjoa. Hän pelkäsi itse pelkoa.

Pieni, vaalea käsi otti kyyneleen sormelleen. Hetken hän katsoi varjoa sen mustiin silmiin. Nellin omalle poskelle valui kirkas kyynel. Se valui varjon kädelle, mutta varjo oli hiljaa. Kuului sihahtava ääni, ja pisara meni varjon lävitse. Se tippui ikuisuuteen.

Varjo käänsi taas päänsä pois päin Nellistä. He lähtivät kiitämään suoraan alaspäin. Nellin kiharat hiukset suoristuivat viimassa, kun he valuivat alapäin kuin hänen kyyneleensä. Nelli alkoi hahmottaa kaikelta siltä mustalta, mitä koko yö oli ollut, valoa. Se tuli pienen lammen rannasta,

jonka vierellä kulki paljon kaikenlaista väkeä. Osa oli pitkiä, osa lyhyitä. Osalla oli suipot korvat, ja osalla ei näyttänyt olevan korvia ollenkaan. Osa oli pukeutunut hupulliseen kaapuun, osalla oli yllään vain kangaspala.

Varjo laskeutui lammelle. Se seisoj vetten päällä. Sitten se vajosi syvyyteen. Nelli sukelsi lampeen. Sen pohja oli mutainen. Siellä oli vihreitä kasvia, jotka kietoutuivat Nellin jalkoihin. Nelli potki itsensä vapaaksi ja ui. Hän ui niin nopeasti kuin kykeni. Kun varjo nousi pintaan, Nelli helpottui. Hän olisi pyörtynyt, jos hän olisi ollut hetkenkin kauemmin vedessä. Hän tiesi sen itsekin. Tyttö nousi pintaan. Hän näki, kuinka varjo käveli vetten päällä. Se asteli rauhallisesti kohti päämääräänsä. Kuivalla maalla se pysähtyi, kaapuun pukeutuneen, lyhyen olennon edessä. Olennolla oli suuret, siniset silmät. Se oli laiha, sen kylkiluut näkyivät nahan läpi. Olento käänsi päätään. Sen silmät levisivät, kun se näki Nellin.

Olento kauhistui. Se meni sekaisin, se alkoi riehua vanhoissa, ruosteisissa kahleissa, joka yhdisti kaikki ne olennot, keijut ja suippokorvaiset menninkäiset. Se kiljui ja huusi, kun Nelli astui lähemmäksi. Varjokin käänsi päänsä Nellin ja sihahti kuin käärme. Se kohotti kättään, ja kutsui Nelliä tulemaan lähemmäksi. Nelli seisoj ensin paikallaan. Kun Varjo sihahti uudelleen, hän käveli varovaisin askelin lähemmäksi. Kaapuun pukeutunut olento lopetti huutamisen. Se vain katsoi Nelliä ja ojensi kätensä. Se kietoi Nellin kiharan laihan sormensa ympärille, ja katsoi Nelliä suoraan silmiin. Nelli katsoi sitä. Sen silmät olivat kosteat, kuten myös varjon, ja kaikkien keijujen, menninkäisten ja kaapuolentojen, jotka oli kahlittu. Sitten kaikkien poskelle valui suuri, kylmä kyynel.

Kaapuun pukeutunut, suippokorvainen olento ojensi Nellille kellastuneen ja kastuneen paperinpalan.

- Miksi teet tämän meille? Emme ole tehneet mitään pah.. Siinä luki. loput tekstistä oli huuhtoutunut sateen mukana pois.

Pieni tyttö katseli kahlittuja olentoja. Hänkin kyynelehti. Kahle oli pitkä, ja se johti suurelle, harmaalle vuorelle. Kun Nelli seurasi kahletta katseellaan, olennot seurasivat varoen. Vuoren päällä paloi pieni kynttilä, pronssisessa vadissa. Aivan kuten Nellin huoneessa. Hän näki kynttilän hädin tuskin, niin korkea vuori oli. Vuorten takana oli vuode, jossa nukkui pieni tyttö. Nelli.

Nelli katsoi vuorille. Hän ei uskonut, että hän näki itsensä nukkumassa. Hän oli tulossa hulluksi. Eihän Nelli ollut edes kotona, kaukana kotoa. Jossain, missä kukaan ei ole ollut. Silloin hänen katseensa kirkastui. Hän on omassa painajaisessaan. Kahlitut olennot ovat hänen painajaishahmojaan, ja koska kynttilä palaa..

- "Kaikki uniolennot kuolevat, jos ne ovat lähellä tulta" Nelli toisti äidin sanoja. Kynttilä palaa.. Nelli katseli suurta, lämmintä liekkiä. Ne siis vain odottavat kuolemaa. Jonka minä aiheutan."

"Minulla on aikaa aamuun asti, eikö?" Nelli sanoi värisevällä äänellä. Ja nyt hän itki vuolaasti. Ei yhtä, ei edes kahta kyyneltä. Nyt hän itki. Olento kirjoitti hänelle toisen lapun. Hän kirjoitti sen sadepisaraille, jotka imeytyivät paperiin kuin muste.

"Kyllä".

Hän halasi pientä olentoa. Hän halasi suurta, harmaata mörköä. Hän otti keijukaisen kädelleen. Keiju itki. Sen kirkkaat kyyneleet tipahtelivat Nellin kämmenelle, kuin loppumaton sade.

Nelli käänsi päänsä varjoon. Hän ymmärsi kaiken. Varjon silmistä valui

jälleen kyyneliä. Se katsoi Nelliin, ja käänsi päänsä pois.

Silloin Nelli suuttui. Hän suuttui itselleen. Ei hän ole murhaaja. Hän ei kulje yössä tikarin kanssa, hän ei iske sillä ketään. Hän ei anna kaikkien noiden hahmojen kuolla. Kaikki nuo suippokorvaiset kääpiöt, menninkäiset ja keijut ovat ainutlaatuisia. Ne vaeltavat unissa, kirjojen sivuilla.

Nelli repi yöpukunsa helmaa. Sen valkoista pitsiä ja kangasta, ja hän kietoi sen tiukasti käsivartensa ympärille. Hän katsoi kaikkia kahleisiin sidottuja hahmoja. Sitten hän lähti juoksemaan. Hän juoksi nopeammin kuin hän oli koskaan juossut. Hänen jalkojaan särki, mutta Nelli ei välittänyt. Hän kaatui, ja satutti polvensa terävään ja rosoiseen kallioon.

Nelli oli juossut kauan. Kauemmin, kuin lapsi saisi juosta, niin kauan, että se oli jo julmaa. Hän lyyhistyi maahan ja liitti kätensä yhteen. Hän rukoili, että tämä jo loppuisi. Että hän heräisi.

Sade piiskasi paljasta ihoa, kun hän polvistui kalliolle ja katsoi tummalle taivaalle. Kuu loi valoaan laakson ylle. Nelli katsoi alaspäin. Hän oli korkealla. Hän näki kaikki puut, metsät ja vedet. Kuunvalo heijastui sadepisaroihin, jotka hajosivat miljooniksi pienemmiksi pisaroiksi kun ne osuivat kovaan kallioon. Sitten ne valuivat purona rinnettä alas.

Nelli katsoi maahan. Hän näki sammaloitunutta kovaa kalliota, rosoista kiveä ja vettä. Hän näki omat, hiertyneet jalkansa. Nelli ryömi ahtaaseen kallionkoloon, jonne tuuli ja sade ei yltänyt. Siellä oli hämähäkinseittejä, lukkeja. Luonnon aikanaan muodostamia viivoja kivissä. Nelli keräsi kasan lehtiä päänsä alle. "Voiko uneen nukahtaa?"

Parin tunnin päästä Nelli avasi silmänsä. Sade oli hieman laantunut, ja hän alkoi jatkaa matkaa. Hän käveli rinnettä ylöspäin. Hän käveli. Hän tiesi, ettei hän jaksaisi juosta ylös asti. Hän kaatuisi, hän joutuisi lepäämään, ja se veisi aikaa. Taivas oli vielä tumma, mutta ei enää sysimusta. Kello kävi koko ajan, vaikka tuntuikin, että kello oli pysähtynyt jo aikaa sitten. Että Nelli ei koskaan enää näkisi kellon viisarin lyövän kuusi aamulla, ettei hän enää koskaan kuulisi kukon kieuntaa, joka kertoi, että aurinko on herännyt ja on tullut aamu. Olisi vain yö. Kuinka kauniilta se sana kuulostikin. Aamu. Nelli maisteli sanaa suussa. Hän toisti sitä. Hänelle tuli mieleen juuri nouseva aurinko, hieman punertava taivas ja lintujen ensimmäiset sävelet. Aamu maistui, näytti ja kuulosti kauniilta. Kauniimmalta kuin koskaan. Se tuntui maailmankaikkeuden kauneimmalta sanalta.

- "Aamu", Nelli kuiskasi hiljaa.

Sen sanominen ääneen tuntui ihanalta, helpottavalta, mutta myös turhauttavalta ja pelottavalta. Jos hän näkisi auringon, ja kuulisi lintujen laulun, kaikki tämä olisi turhaa. Liian monta viatonta joutuisi kärsimään.

Nelli oli kuullut, nähnyt ja tuntenut kamalia asioita. Yhdessä yössä hänen käsityksensä painajaisista muuttui täysin. Miltä hänestä tuntuisi, jos hän epäonnistuisi? Jos se pieni, viaton, kaapuun pukeutunut olento, joka uskoi ja luotti kaiken toivonsa Nelliin, joutuisi pettymään? Nelli ei voinut kuvitella kaikkien niiden kauniiden, rumien, pitkien ja lyhyiden olentojen perheen surua ja ilmettä. Viimeisiä sanoja, joita he eivät koskaan pääsisi sanomaan?

Nelli katsoi ylöspäin. Vuoren huippu oli lumen peittämä, sen verran hän sinne jo näki.

- "Minä jaksan kyllä" Nelli vakuutti itselleen. Hän pakotti itsensä uskomaan noita sanoja. Pian hän oikeasti huomasi uskovansa tuota lausetta ja

sen sanoja. Eikä hänen tarvinnut toistaa niitä. Hänen ei tarvinnut kyynelehtiä, eikä itkeä. Hän vain uskoi sokeasti. Hän tunsi, kuinka koko hänen kehonsa läpi juoksi energia, adrenaliini ja usko. Hän katsahti vuoren huippua ja kuiskasi:

- Pääsen sinne.

Ja samalla hetkellä, jossain kaukana Nellistä, vuoren juurella, pieni keiju hymyili.

Nelli käveli. Hän tiesi, että hän askel askeleelta, metri metriltä lähenei huippua. Se sai hänet onnelliseksi, se sai hänet hymyilemään. Nauramaan. Kun Nelli nauroi, ja tiesi pääsevänsä huipulle, koko lauma kahlittuja olentoja ja keijukaisia ja suippokorvia nauroi. Nauroi sydämensä täyteen iloa. Nelli istui sammaleiselle kiven lohkarille. Hän istui siinä, ja katsoi vuoren juurelle. Siellä valtava joukko satuolentoja katseli häntä takaisin. He katsovat häntä koko yön. Olivat katsoneet tähänkin asti.

Silloin hän tunsi raskaan hengityksen takanaan. Se oli jokin suuri olento. Valtava. Se lähestyi. Nelli kuuli askeleet takanaan. Askeleet voimistuivat, ja nyt olento oli aivan Nellin takana. Vasta nyt, Nelli muisti, että on yö.

Tämä on painajainen. Tämä ei ole ihana, hahtuvainen uni- Tämä on painajainen. Nelliä pelotti. Taas. Hän kääntyi varovasti. Häntä tuijotti suoraan silmiin jokin, minkä ei pitänyt olla olemassa. Joku, jota pitäisi rankaista ankarimmalla mahdollisimmalla tavalla pelkästä olemassaolostaan.

Sillä oli kaksi häntää, jotka olivat täynnä tummia piikkejä. Itse hännät olivat suomuiset, ja suomut olivat hyvin tumman myrkynvihreän väriset. Sen otsassa oli musta sarvi, ja sillä oli kuusi raajaa, hännät mukaan laskettuna. Se nousi takajaloilleen, sillä oli pitkät kynnet. Se oli valtava, kolmimetrinen hirviö. Hirviö. Nelli harvoin on käyttänyt sanaa hirviö, olennot painajaisissa ovat olleet aina suippokorvia ja menninkäisiä. Mutta nyt häntä katsoi silmiin hirviö.

Nelli katsoi sitä. Sen toinen silmä roikkui matalalla kuopassaan, ja se oli aivan vaalean sininen. Toinen oli ihan tumman sininen. Tuuli riipi hirviön nahkaa, kun se heilautti häntänsä Nelliä kohti. Nelli kiljaisi, ja kun hän seuraavan kerran avasi silmänsä, hän löysi itsensä iskeytyneenä kovaan kallionseinämäänsä. Hirviön sieraimista tulvi höyryä. Se kohotti toista eturaajaansa, ja Nelli oli varma, että tämä on hänen viimeinen hengenvetonsa.

Silloin hirviö raapaisi Nellin käteen tekemänsä siteen auki. Alla oli varjon kynnen riipimä haava. Hirviö veti itsensä suureksi, koko pituuteensa näyttäkseen Nellin viimeisillä hetkillä mahtavalta.

Silloin Nellin haava aukesi. Siitä alkoi vuotaa verta, ja pieni, punainen pisara valui hirviön eturaajalle. Nelli ei ole eläessään kuullut niin kamalaa ääntä.

Hirviö huusi ja karjui. Sen silmistä näki, että se kärsi. Sen sieraimet levisivät. Pisara valui sen tassua pitkin, ja se poltti siihen pitkän, syvän janan. Aina hirviön kynsiin asti.

Nelli astui lähemmäksi. Hän katsoi hirviötä suoraan sen suuriin silmiin, ja hirviö katsoi sitä takaisin. Nelli näki sen silmissä kaiken, mitä hän oli kokenut. Silloin hirviö kohotti itsensä. Se oli valmis upottamaan pitkät, terävät hampaansa Nellin kaulaan.

Nelli katseli alas maahan. Kyynel vyöryi hänen silmäkulmastaan vaalealla iholla, kun hän katseli kaikkia olentoja kahlittuina, kärsivinä. Osa oli jo lyyhistynyt maahan. Osa rukoili.

Silloin varjo syöksyi Nellin ja hirviön väliin aiheuttaen kylmän, kirpeän

tuulen. Varjo iski mustan, koristellun tikarin hirviön rintaan, ja se kaatui kylmään, kovaan kiveen. Varjo katsoi Nelliin, ja silloin, varjon kasvoilla kävi kaino hymy.

- Miten.. Nelli aloitti, mutta varjo oli jo kadonnut, jättäen jälkeensä vain kirpeän tuulen.

Nelli seiso sateen liukastamalla kalliolla ja katsoi tyhjälle taivaalle. Kuu ei enää valaissut tummaa taivasta vasten. Aurinko alkoi jo luoda ensimmäisiä säteitään. Ne kutittelivat ihanasti Nellin poskilla, kun hän käänsi kasvonsa niihin. Sadepisarat kirkastuivat, kun auringon valo hohti niiden läpi.

- Aamu.

Silloin Nelli lähti juoksemaan. Hän juoksi ja juoksi. Kylmä hiki hiipi hänen selkäpiitään pitkin, mutta tyttö ei välittänyt. Hän ei välittänyt mistään muusta, kuin pääsystä päämääräänsä. Ei, vaikka maailma olisi sortunut hänen ympäriltään.

Nelli juoksi. Hien, itkun ja veren sekoittunut maku pyrki hänen kurkkuunsa.

Nelli oli jo varma, ettei hän kestäisi loppuun asti. Hän vain lyyhistyi, ja heräisi. Silloin kaikki olisi turhaa.

Nelli kurotti kättään saadakseen otteen jostain kivistä. Puun juuresta tai vahvasta kasvusta, mutta hän tunsikin käden allaan jotain lämmintä. Kovaa, mutta lämmintä. Nelli kiskoi itsensä ylös, ja silloin- Se maisema oli jotain kaunista. Nelli ei ollut eläessään nähnyt mitään yhtä suloista ja kirkasta. Hän seiso auringon ensi säteiden lämmittämää kalliota vasten

- Vuorenhuipulla.

Ja sieltä, korkeimmasta paikasta, mitä kuvitella saattaa, hän näki laakson sen takana. Kaikki oli vihreää ja elinvoimaista, kastepisarat kimaltelivat hämähäkinseiteillä. Taivaan yllä kellui muutama hahtuvainen pilvi.

Nelli katseli kaikkea kaunista, mitä hän näki. Kaikki se heijasteli hänen silmistään, kun hän joi kirkkaasta purosta, jota suuret, harmaat kivet reunustivat. Puron töyräillä kasvoi nuoria ja elinvoimaisia koivuja, joiden vihreät lehdet kurottelivat aurinkoa kohden. Kaiken tämän kauneuden keskellä, oli pieni tyttö puisessa vuoteessa. Nelli itse.

Nelli käveli hitaasti eteenpäin. Pehmeä ruoho kutitteli paljaita varpaita.

Nelli pysähtyi vuoteen edessä. Kynttilän sydän oli jo kulunut lähes loppuun, kun Nelli viimein kurotti itsensä kiven päälle.

- Kiitos, hän sanoi hiljaa, kun hän sammutti kynttilän.

Silloin, jossain kauempana, aurinko alkoi polttaa ruosteisia kahleita. Ne avautuivat hiljalleen, ja vahvat kahleet katkeilivat päästäen ilmaan pieniä, tuhansia valonpisaroita. Suuri joukko menninkäisiä, suippokorvia ja keijuja juoksi vapaina kohti vuorta. Nelli nousi vuorelle, ja katsoi alas. Kaikilla olennoilla oli kädessään ruusu. Suuri, kirkkaanpunainen ruusu.

Nelli hymyili. Nauru kutitteli vatsanpohjassa, ja pian se pääsi valloilleen. Nauru täytti koko laakson. Kaikki, mitä Nelli näki, nauroi makeasti.

Nellin yli lensi kaunis, puhtaan valkoinen joutsen. Se liikautti suuria siipiään, ja sen siiven kärjestä leijaili höyhen. Nelli hyppäsi kutittelevalle höyhenelle, ja leijaili sillä kevyesti aina maahan asti.

Nelli katseli ympärilleen. Hän näki tuhansia ja taas tuhansia satuolentoja, mutta jokin tärkeä puuttui. Varjo. Hän, joka oli tuonut Nellin omaan

painajaiseensa. Hän, joka aiheutti niin pienelle tytölle niin suuren kärsimyksen. Ja hän, jota Nelli kuitenkin omalla tavallaan niin valtavasti rakasti.

Silloin Nelli näki jotain tuttua. Pieni, kaapuun pukeutunut olento lähestyi häntä hitaasti. Se otti hupun pois päältään pienellä, laihalla kädellään.

Juuri, kun se ojensi Nellille kainosti pienen ruusun, kaikki alkoi muuttua utuiseksi. Hahmot loittonivat aina vain kauemmaksi. Sitten kaikki oli mustaa. Pikimustaa. Siniset silmät räpsähtivät auki

- Nelli oli herännyt.

Hän heräsi unesta, jota hän ei nähnyt.

- Ei.. Ei.. Nelli toisti itselleen.

- Ei se ollut unta! Nelli huusi ja heitti tyynynsä seinää vasten. Hän katsoi käsivarttaan. Kynnen viiltämä haava oli kadonnut. Hänen käsivarressaan ei enää ollut veren värjäämää janaa.

- Kaikki oli unta, Nelli sanoi hiljaa ja painoi päänsä alas. Suolainen kyynel tippui vaalealle, kuluneelle tyynylle.

Mutta kun Nelli käänsi päänsä, hänen pikkuruisella yöpöydällään makasi punainen ruusu ja lappu, jossa luki:

"Kiitos"

Äkkiä jokin sujahti pienen tulisijan taakse. Nelli nousi vuoteestaan, ja katsoi tulisijan taakse. Varjo. Siellä se seiso, repaleinen mekko päällään, mustat, pitkät hiukset selän takana.

Sitten varjon ympärille tuli kirkas hohde. Sen utuiset ääriviivat selkenivät, ja pian Nellin silmien edessä seiso kaunis, nuori neito.

- Kiitos, se kuiskasi. Sitten se katosi, ikuisiksi ajoiksi.